

TUDUNK RÓLA VAGY ISMERJÜK?

Eközben Efézusba érkezett egy Apollós nevű alexandriai származású zsidó férfi, aki ékeesen szóló és az Írásokban jártas ember volt. Ő már tanítást kapott az Úr útjáról, és buzgó lélekkel hirdette, és helyesen tanította a Jézusról szóló igéket, de csak János kerestségét ismerte. Igen bátran kezdett beszélni a zsinagógában is. Amikor meghallgatta őt Akvila és Priscilla, maguk mellé vették, és még alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját.

ApCsel 18,24-26

A történet Efézus városában zajlik. Három, illetve négy szereplője van: Pál apostol, ez a bizonyos Apollós, és a már ismerős házaspár: Akvila és Priscilla. Mindegyikükről valami fontosat mond alapigénk, de mindent, ami itt le van írva, ennek a házaspárnak a szemüvegén keresztül látunk.

1. Mit tudunk meg Pál apostoról? Azt, hogy másfél évi korinthusi munkálkodás után úgy határoz, hogy visszamegy Jeruzsálembe, illetve Antióchiába, ahonnan kiküldték őt erre az útra, ahol folyamatosan imádkoztak érte, és ahova visszatérve be kellett számolnia Isten nagy tetteiről. Útközben azonban megállnak Efézusban. Pál csak annyi időt akar itt tölteni, amíg a következő hajó továbbindul. Közben azonban szombaton elment a zsinagógába és beszélt az egybegyűlteknek Jézus Krisztusról. Itt olvassuk ezt a ritkán előforduló megállapítást: *"arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk..."*

Végre valahol erre kérik. Nem akarják megverni, mint sok más helyen. Nem űzik ki a zsinagógából, nem utasítják vissza a tanítását. Érdeklődéssel hallgatják és szeretnék még a részleteket is megismerni. Arra kérik, hogy hosszabb ideig maradjon ott. Ezt az alkalmat meg kell ragadni. Ezzel a lehetőség feltétlenül élni kell. És ezzel szemben mit tesz Pál? Amikor erre kérték *"nem volt rá hajlandó, hanem búcsút vett tőlük és ezt mondta: Ismét visszatérek hozzátok, ha az Isten úgy akarja. Aztán elhajózott Efézusból."*

Miért teszi ezt? Nem makacsságból. Nem azért, mert konokul ragaszkodik eredeti tervéhez, hanem azért, mert azt az eredeti tervet is a szolgálat ura, Jézus Krisztus szabta elé, és Jézus Krisztus most őt nem Efézusban akarja látni, hanem másutt. Éppen ezért hiába marasztalják, ő nem hajlandó, hanem továbbmegy. Mert Isten engedelmes szolgálóinak a számára természetessé válik, beidegződésüké lesz, hogy azt teszik, amit a szolgálat Ura parancsol.

Itt érdemes megvizsgálnunk ma azt, hogy milyen indítékokból szoktunk cselekedni. Vannak emberek, akikben erőteljes a kötelességtudat. Ez alapján véve igen dicséretes, de nem mindig esik egybe az engedelmességgel. Vannak, akik bizonyos külső kényszerek nyomására cselekszenek, sodródnak. Van, amikor a velünk szemben támasztott igényeknek akarunk eleget tenni, mint itt is. Jelentkezett egy várvavárt, kívánatos igény: maradj még, hirdesd nekünk a Jézusról szóló evangéliumot. Hurrá, mindent félre kell tenni, itt kell maradni.

Az apostol azt mondja, egy valamit nem lehet félre tenni. Mit parancsolt Jézus már ezt megelőzően? Akkor nem utasítja vissza durván a meghívást, mert ezt soha nem szabad bántóan és durván tenni, hanem mindig szeretettel és alázattal, de ezzel a

bátorsággal. Azt mondja: most nem, hanem ha az Isten akarja, visszajövök hozzátok.

Vissza is ment és akkor áldotta meg Isten az ő ottani szolgálatát. Tehát az emberek igénye sem döntheti el, akármilyen nemes az, hogy ki mit tegyen. Sokszor egyszerűen az alkatunkból következik, a beidegződéseink, a szokásaink határozzák meg, hogy mikor mit cselekszünk. Vagy egyfajta verseny, sokszor nemes verseny: itt nem lehet lemaradni. Mindent bele!

Pál apostol példája arra tanít minket, hogy ha valaki csakugyan Jézus Krisztus tanítványaként akar élni, akkor neki egyetlen döntő szempontja lehet minden esetben. Az, amit Pál a damaszkuszi úton így kérdezett Jézustól: *"Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?"* Mostantól kezdve te parancsolsz nekem és ez nem üres szólam, hogy Uram, hanem hitvallás, és azt akarom tenni, amit mondasz. És ha az egészen más, mint amire vágyakozom? Akkor félreteszem a vágyaimat. Egy pillanatig sem tétovázok. És ha egészen mást szeretnének tőlem most az emberek kapni? Majd megkapják később, vagy mástól, vagy nem kell megkapniuk. Ha az én Uram mást parancsol, azt teszem. Ez Pál számára soha nem volt kérdés, ezért kísérté gazdag áldás az életét.

A fő rendező elv Isten gyermekei életében csak az lehet, amit Péter apostol így ír: *"Többé ne emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek le testi életetek hátralevő idejét."*

Ki az közöttünk, aki megfontoltan, eltökélten azt kéri ma az ő élete Urától: Uram, segíts engem, hogy szabad legyek minden emberi vágytól, akár másokban születik ez meg, akár bennem, és segíts az életem hátralevő idejét feltétel nélkül a te akaratod szerint eltölteni? Az ilyen emberek lesznek Isten kezében használható eszközökké. Az ilyenek tudnak többet adni másoknak, mint ami bennünk van. Az ilyenek múlják felül önmagukat, mert Isten önmaguk fölé emeli az engedelmeseket, és Ő használja őket mások javára.

Ezt sokszor a környezetünk nem érti. Ezzel számolni kell. Ezért mondtam nem szabad bántóan és durván, hanem alázatosan és szeretettel.

2. A másik szereplő Apollós. Mit tudunk róla? Azt, hogy alexandriai származású zsidó férfi, aki még szónoklattan is tanult. Azon kívül nagyon művelt, a tudományokban jártas ember volt. Az Ószövetséget alaposan ismerte, és különös módon Alexandriában már Jézusról is hallott, és amit róla hallott, azt tovább mondta másoknak is. Még a zsinagógában is kezd beszélni Jézusról.

Alexandria volt akkor a tudományok és a művelődés fellegetyará. Könyvtára az egész világon ismert volt, és akinek megadott, hogy Alexandriában születhetett, ott tanulhatott, arra már eleve nagy tisztelettel néztek, az tekintélyes, tudós embernek számított.

Milyen nyereség, hogy egy ilyen Apollós is beáll a misszióba és beszél Jézusról. Akvila és Priscilla szeme is felcsillant, amikor a zsinagógában Apollós Jézusról kezdett beszélni. De valami mégis beárnyékolta az örömet. Valami hiányzott Apollós tanításából. Nem úgy beszél Jézusról, ahogyan azt Páltól hallották, ahogyan ők is szoktak, és ahogyan sok egyszerű hívő is, aki már ismerte az Úr Jézust, bizonyosságot tett róla.

Apollós tanításában sok ismeret volt, szép szavakkal adta elő mondanivalóját, de mintha éppen Jézus hiányzott volna belőle. Jézusról beszélt - ezt olvastuk itt is -, de nem történt meg az, amit Jézus ígért az övéinek, hogy nem ti lesztok, akik szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke szól tiáltalatok. Jézusról hangzott a szép és tudós beszéd, de nem szólalt meg az élő Krisztus, és ezt érezték meg Akviláék azonnal.

Van ilyen? Van. Itt ülnek közöttünk most is sokan, akik tanult emberek, sok mindent tudnak Jézusról, mert sokan hétről-hétre hűségesen hallgatják az igehirdetést, de talán még mindig nem ismerik Jézust. Más dolog hallani valakiről sok mindent, és más dolog ismerni. Más dolog olvasni más országok természeti szépségeiről, és más ott járni, közvetlenül tapasztalni azt. Jézust is lakva ismerni meg. Azok ismerik Jézust, akik együtt élnek vele. Vasárnap és hétköznap, egyedül és hitetlenek közösségében, éjjel és nappal, ébren és álmukban.

Jó lenne, ha ma mindnyájan megvizsgálnánk, hogy vajon objektív ismereteinek vannak-e a mi Megváltónkról, vagy pedig túlcordulásig betölti a szívünket az iránta való szeretet és hála, és a vele való bensőséges közösség határozza meg életünk minden dolgát.

Innen, ameddig Apollós eljutott, mindenkinek el kell, és el lehet jutnia eddig az igazi Krisztus-ismeretig. Nekünk soha nem szabad beérnünk sem az ilyen prédikációkkal, sem azzal a félig-meddig elindult keresztyénséggel, ami Apollósra volt jellemző. Mert élet csak a Szentlélek munkája nyomán támad. És a mi új életünknek is csak Ő lehet a szerzője. Ez az új élet egészen más, mint az, hogy sokat tud valaki Jézusról és azt még esetleg el is mondja másoknak.

Egyébként erre utal az a kifejezés, amit többen talán nem értenek, hogy Apollós csak a János keresztségét ismerte. A keresztség mindig azt jelentette, hogy akinek a nevére megkereszteltek valakit, annak a tulajdona, ahhoz tartozik, annak kötelezte el magát. Vele azonosul bensőleg is. Keresztelő János még az Ószövetséghez tartozott. Ez is mutatja, hogy Apollós még nem ismerte Jézust. Még nem kötelezte el magát neki. Még nem az Ő tulajdona volt. Még nem hozzá tartozott, csak róla beszélt.

Nos, ebből az állapotból hívogat a mi Urunk magához egészen közel, a vele való közösségre.

3. Itt lép a képbe ez a csendesen szolgáló házaspár. Akvila és Priscilla hallgatják Apollóst. Örülnek, hogy Jézus neve elhangzik a zsinagógában. Tisztelet ébred bennünk egy ilyen ékesen szóló, nagy tudományú fiatalember előtt, és közben a Szentlélek indítja őket arra, hogy segítsék őt tovább onnan, ameddig eljutott. Ez nagy dolog, hogy Jézusról beszél. Nagy dolog, hogy Alexandriában hallott róla és elhitte, amit hallott. És nagy dolog, hogy ilyen színvonalasan mondja el. Kellenek ilyenek is, de nem ismeri még Őt.

És mit tesznek? Olyan szépen hangzik ez: maguk mellé vették. Meghívják magukhoz egy teára - talán ma így mondanánk. És ott mit tesznek? Kioktatnak egy ilyen művelt és tanult embert? Nem. Nem kell kioktatni, hanem "*alaposabban megmagyarázták neki az Isten útját.*"

Elmondják neki, hogy ők kinek ismerték meg Jézust. Elmondják, hogyan jutnak hitre és üdvösségre emberek. Elmondják, hogy Isten most is cselekszik. Ki ez a cselekvő Isten? Apollós ezt meghallgatja, és komolyan veszi. És amikor

továbbutazik, akkor azt olvassuk: "*nagy segítségükre volt azoknak, akik a kegyelem által hívőkké lettek.*" Már nemcsak hitetleneknek tud ezt-azt mondani Jézusról, hanem még a hívőket is tovább tudja segíteni. A hitüket is tudja mélyíteni, mert már ismeri Jézust. Mert már maga Jézus szólal meg rajta keresztül, és használja őt másoknak a javára.

Olyan kedves tulajdonsága ez Akviláéknak. Nem morgolódnak, hogy miért felejtette ott őket Pál apostol. Nem mondják, hogy majd ha visszajön az apostol, ő elvégzi itt a munkát. Ő is tanult ember, Apollós is tanult ember, jobb, ha ezek egymást oktatják. Nem akarnak ők itt oktatni senkit, de a szívük a misszióért dobog. A szívük tele van Jézussal. Tele van evangéliummal, és ez csordul ki a szájukon is. Egyszerűen elmondják azt, amit tudnak.

Ők nem oktatnak, ők mutatják az utat Jézushoz. Az utat meg mindenki tudja mutatni, aki ismeri az utat és ismeri a célt. Nem kell ahhoz tanult embernek lenni. És a tanult emberek is rászorulnak arra, hogy megmutassák nekik a helyes utat, amelyik ahhoz a célhoz vezet, ahova ők is igyekeznek. Egész egyszerűen ez történik itt, és ezért válnak ők használható eszközökké Isten kezében. Ámen.

TRIANON 90-IK ÉVFORDULÓ

Délvidéken Sztara Moravicán, Ómoravicán, vagy Bács-Kossuthfalván, a református templomot tatarozták valamikor az 1980-90-es években. A toronysisakot pirosra, a falakat fehérre meszelték, a templomablak zsalugátereit pedig zöldre festették. Vagyis a templom piros-fehér-zöld színű lett! Azt mondta erre egy szerb a lelkésznek, hogy te nacionalista vagy! Erre ő azt válaszolta: Nem én, hanem te vagy az! Miért?- kérdezte az csodálkozva? Azért, mert észrevetted! Az a nacionalista ma is, aki észreveszi azt, hogy én magyar vagyok, és magyar akarok lenni, és magyar akarok maradni! Engem nem zavar, ha valaki amerikai akar lenni.

Tri-a-non, vagyis 3x –nem! Nem, nem soha! Benne van a nevében! Már József Attila megírta!

Nézzük Európát nagyobb kitekintésben! A rablás, a marakodás, a máséra vágyás, hihetetlen méreteket öltött évszázadokon át. Gondoljunk csak Lengyelországra. Megszűnt, mint ország létezni! Talán 128 évig 1772 - 1921-ig nem is létezett, de a lengyel nemzet nem szűnt meg. Pedig 1795-ben a III. felosztást követően, ahol Ausztria, Oroszország és Poroszország osztozkodott, azt írták a szerződésbe: „*A lengyel királyság neve örök időkre letöröltetett Európa térképéről!*” Többször próbáltak felkelni az elnyomás ellen, így 1848-ban, Bem apó vezetésével, vagy 1863-ban, mire II. Sándor orosz cár így reagált: csak semmi álmodozás Uraim! A lengyel anyák születték a lengyel gyermekeket, és amikor eljött az idő, visszavették országukat, újra lett Lengyelország, talán nagyobb is, mint volt, a Poroszországi részeket ő

kapta meg. Buda 145 év után szabadult fel a török uralom alól. És ma is Magyarország fővárosa.

Aztán ott van Elzász-Lotharingia. Hol Franciaország része, hol Németország része. Ez a gazdag tartomány, hol ide, hol oda tartozik. De ezen már senki sem lepődik meg. Azon sem, hogy a hollandoktól a németek vettek el. A belgáktól a franciák és a hollandok. Az olaszoktól az osztrákok Lombardiát, s csak nagyon nehezen engedték el ezt a tartományt. Az albánoktól a szerbek, a Montenegróiktól szintén a szerbek.

A magyaroktól mindenki. Trianonban öt ország osztozkodott rajta, ma hét. Nagy csonkolás volt, 90 éve vérzik ez az ország, 90 éve nem gyógyulnak a sebei, pedig annyi változás állt már be a szomszédainál, de nála nem változhatott semmi. Hihetetlen!

Bizonyos erők nagyon tudnak kedvezni bizonyos új alakulatoknak, mint Szlovákia, vagy Ukrajna, Bosznia-Hercegovina, Szlovénia, Horvátország, Albánia újralakulásának, addig viszont más változtatás elképzelhetetlennek tűnik, akár Erdély, Kárpátalja, vagy Délvidék, Felvidék kérdésében. Vajon miért? Nem így van ez ma is? Izrael 70 - 1948-ig nem rendelkezett országgal, ez elég hosszú idő, 1878 esztendő, és újra van. A palesztinok a mai napig nem rendelkezhetnek országgal, csak menekülttáborokkal. Furcsa, nem? Akkor a kurdokról vagy a baszkokról még nem is beszéltünk. Hogy is van ez? Aztán Afrikát, hogy rajzolták át, az már szinte követhetetlen.

Pedig a stabil Európa biztonságához éppen úgy hozzátartozik, nemcsak az erős Nyugat, vagy a hatalmas Kelet, hanem a Dunai népek konföderációja, ahogy Kossuth megálmodta azt, a Közép-Európai erős régió, mind Kelet felé, mind Nyugat felé egy kiegyenlítő szerepe van! Láttuk, amikor összeért a két világrendszer, az 50-es, 60-as években, szabályos hidegháború alakult ki. Veszélyessé vált a helyzet. Nem volt stabilizáló szerepe senkinek.

Az új Európa, az Egyesült-Európa megteremtésével, a határok lebontásával, végül is, ami összetartozik, az előbb vagy utóbb, úgymint összenő! S abban a pillanatban meg is erősödik. A németek is így tettek, amikor egyesülhettek a volt NDK-s területekkel, gazdaságilag lehet, hogy lehúzta őket ez, de csak saját népükkel, fajtájukkal lettek egyek, s erősebbek, büszkébbek, mint valaha. Meghatározó szerepük van.

Nem igaz az elrománosodott magyar, nem igaz az elszlovákosodott magyar réme, nem igaz az elamerikanizálódott magyar, noha létezik mindegyik, de aki megmaradt, az magyar, s tenni is fog nemzetéért, népéért! Ma ne sírjunk, ne bánkódjunk, és ne gyászoljunk. Ma ünnepeljünk, adjunk hálát azért, hogy nem vérzett el a 90 év alatt sem népünk, nemzetünk, élünk, vagyunk, s ha megértjük és elfogadjuk, hogy ott kell élni másokkal együtt, de nem megalázva, megszegyenítve, hanem szomszédként, kivel-kivel

barátként, kivel-kivel sógorként-komaként, akkor lehet más is ez a gyásznap. Hiszen a 90 év alatt rengeteg tapasztalatra tettünk szert ezen a téren is. Engedhet ez a leszorítás, lekötözöttség. A gúzsba szorításból kiengedve felállhat még ez a nép és segítségére lehet még másoknak. Mert soha nem magának élt és szolgált, hanem másoknak. Fel fogják még ismerni értékeinket. Tegyük nagygyá népünket, nemzetünket, de most már nem területileg, nem fegyverekkel, hanem eszmével, lelkesedéssel, összefogással, és legfőképpen szeretettel!

Lizik Zoltán lelkész

TRIANON: A RELIC OF THE PAST OR A CONTINUING TRAGEDY?

Over the course of its more than 100-year history, the American Hungarian Federation has commemorated the Treaty of Trianon, highlighting the gross injustices wrought by that treaty (better described as a diktat) and the entire Versailles so-called peacemaking, including how it dismembered Hungary; transferred more than three million Hungarians to foreign rule; treated Hungarians and their ancient homeland as pawns and chattels; ignored the vaunted principle of self-determination; denied the affected populations the right to choose through plebiscites; destroyed a self-contained, geographically and economically coherent and durable formation in the Carpathian Basin and boasting the longest lasting historical borders of Europe; and set the stage for a conflagration and human suffering on a vast and virtually incomprehensible scale. No wonder that even Harold Nicolson, the young British diplomat at the peace conference, was appalled by what he witnessed and aptly described the peacemakers as *"ignorant and irresponsible men."*

The ill-conceived Treaty of Trianon was a part of this extraordinarily flawed Versailles "peacemaking" that had devastating consequences for the victors and vanquished alike. As one commentator astutely noted: *"If there was a single moment in the twentieth century when it all might have been different, this was the moment: Paris, 1919. The end of the Great War, which in perfect hindsight we call World War I, changed everything. Certainly the peace imposed at Versailles by the Western powers – Britain, France, Italy, and the United States – on the vanquished, not to mention the weak, the powerless, the orphaned, and the friendless, determined much of what went wrong for the balance of the century and beyond"*.

Among the failures of Versailles: *"the Fourteen Points – under whose banner American boys had gone to war, and often their deaths, on the*

battlefields of France and Belgium – were eviscerated by America’s own allies, all of whom had come to Paris with their own particular priorities. None of these involved self-determination, territorial integrity, or the various freedoms on which the Points were based”.

Indeed, Versailles “*proved a colossal failure for Woodrow Wilson, for the United States, and for the future of the world that had hoped it might be governed by principles of freedom and self-determination – even today.*”

Even today! And that is the point and the problem. Trianon is not only tragic history, it is a lingering tragedy which continues to affect the Hungarian minorities and historical communities living in the states neighboring Hungary. For instance, while Romania obtained a large chunk of Hungarian territory by the Treaty of Trianon – more territory than remained as Hungary – it refuses to this day to grant the legitimate aspiration of its Hungarian minority for various forms of autonomy that do not threaten the territorial integrity of Romania but which would promote democracy.

And Slovakia, which was detached from Hungary by Trianon to form Czechoslovakia, exercised its right of external self-determination when it broke away from Prague’s perceived dominance in 1992. Nonetheless, Slovakia has taken a series of official actions that have created an inhospitable environment for Slovakia’s Hungarian minority. These actions include the gerrymandering of the administrative division of Slovakia so that Hungarians are in the minority in the administrative regions; adopting a resolution proposed by extremist Jan Slota ratifying and confirming the Benes decrees (which imposed collective guilt on Hungarians and continue to adversely affect them); refusing to rehabilitate Janos Esterhazy, who as leader of the Hungarian Party in Tiso’s Fascist Slovakia was the only Member of Parliament to vote against the deportation of Jews in 1942, yet who died in a Czechoslovak prison after the war; adopting a discriminatory language law that curtails or eliminates the use of minority languages from the public sphere, which law targets ethnic Hungarians; and now most recently adopted a law that threatens to strip Hungarians in Slovakia of their citizenship if they apply for Hungarian citizenship made possible by an act of the Hungarian parliament extending citizenship to Hungarians living beyond Hungary’s border – a sensible approach by Budapest to lessen the adverse impact of Trianon without threatening the states neighboring Hungary and an approach that is consistent with dual citizenship policies in Europe.

In the final analysis, but for Trianon there would be no Hungarian minorities who are subjected to discriminatory policies. There would not be a need for the type of citizenship law recently adopted by Budapest that seeks to protect these minorities.

Trianon, however, occurred. And considering the far-reaching implications of discrimination, intolerance, and hatred directed at the Hungarian minorities, the response from the European Union and the United States to date has been tepid. But it is not the victims of discrimination who cause intra-state and inter-state tensions but the victimizers.

It can be hoped that ninety years after Trianon, an ill-conceived treaty that created these adverse conditions, steps will be taken to ensure that Western values, democratic principles and international norms and practices relating to national minorities will finally prevail in Central and Eastern Europe, thereby at long last relegating Trianon to the history books.

Frank Koszorus, Jr., President, American Hungarian Federation

MÁJUS HAVI ESEMÉNYEK

Május 2: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Bacsa Katalin és Horváth Andrea, a süteményt készítette Brady Ágnes.

Május 9: az istentisztelet utáni ebédet, anyák napja alkalmából, készítette és adományozta Magyar-Köpe Gábor, Fejér Anna, Fövenyessy Károly és Katalin, Tari Attila, Gábris-Kozák Ágnes. Segített Hegedüs László.

Május 16: az istentisztelet után sor került az évente hagyományosan megrendezésre kerülő Képzőművészeti Kiállításra és Vásárra. 9 képzőművész munkái állították ki az idei évben. A kiállítás és vásár alkalmából felszolgált ebédet a következő személyek készítették és adományozták: a tejfölös csirkepaprikást Besze Edith, a székelykáposztát Dittert Edith és Bennett Terézia. Segített Körösy Jacqueline. A körítést Fövenyessy Katalin, a süteményt Megyesi Gizella sütötte. A lángost készítette Vörös Ilona és Máté, nekik segített Torma Veronika.

Az eladásra szánt süteményeket készítették Fejér Anna, Vörös Ilona, Fövenyessy Katalin és Megyesi Gizella. A sütemények eladását ifj. Orly Elvira végezte, neki segített id. Orly Elvira. A templom által eladásra szánt tárgyak kiadását Megyesi Gizella, az eladásra szánt élelmiszer kiadását pedig Fövenyessy Katalin végezte el. A pénztárt Kilin Andrea és Magyar-Köpe Gábor kezelte. Köszönjük szépen mindazoknak akik megjelentek, és köszönjük a képzőművészeknek, hogy eljöttek és munkáikat bemutatták.

Május 23: pünkösd ünnepe alkalmából az istentisztelet keretében kiszolgáltatódott az úri szent vacsora. 27 személy élt a sákrámentum szentségével. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Torma Veronika. A süteményt Hajnal Blanka sütötte. Hajnal Ilona 100 \$-t adományozott az ebéd anyagához.

Május 30: az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kozák-Gábris Ágnes, neki segített Kozák Piroska.

MÁJUS HAVI ADAKOZÓK NÉVSORA:

Theodore & Jacqueline Korosy, Agnes Kozak-Gabris, Laszlo & Edith Dittert, Priscilla Kozak, Leslie Fitz, Joe & Patricia Elek, Besze Mc Coothy Julia.

MÁJUS HAVI RENDKÍVÜLI ADOMÁNYOK

Julius & Erika Gaspar, édesanya emlékére.....\$50.00
Laszlo & Gabriella Hegedus, anyák napjára.....\$100.00
Steve & Pat Magyary, édesapám emlékére.....\$1,000.00
Zoltan & Piroska Bordas, édesanyánk emlékére.....\$50.00
Joseph & Blanka Hajnal, pünkösdi adomány.....\$25.00
Margaret Gombos, édesanyám emlékére.....\$50.00

*A Presbitérium nagy szeretettel köszön
minden adományt és segítséget.
Az Úr Isten gazdag áldása legyen
adakozó testvéreinkkel!*

HIRDETÉSEK

- HELP FOR HUNGARIAN FLOOD VICTIMS:

Noted Hungarian, Fashion Designer, **Victoria Csulay**, has donated some of her winter season clothing to the Magyar Reformatus Egyház with the intent that proceeds from the sale of the items will be donated to the flood victims in the Borsod and Miskolc area.

The clothing will be on display at the Church at 102 Laurel Street, In Redwood City, starting this Sunday, June 13th; the clothing can be purchased at discounted prices while the supply lasts. Victoria's V-LAY label is only sold in selected stores; so here is an opportunity to help the flood victims and find something special at a bargain price!

To learn more about Victoria Csulay's designs please visit her website at www.vlay.com.

The Church will also accept cash or check donations for the flood victims. We are not yet able to accept food, clothing or household articles, so please do not donate those items at this time.

- A Presbitérium szeretettel kéri nőtestvéreinket, hogy a 2010. június 19-én tartandó Apaknapi Piknik sikerét házisütemények sütésével és adományozásával segítsék.

Juhász Gyula: Trianon

Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá.

Mert nem lehet feledni, nem, soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog és igazság, becsület, remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül,
S magyar szív és ész tartott meg bizony.
Egy ezer évnek vére, könnye és
Verejtékes munkája adta meg
Szent jussunkat e drága hagyatékhoz.

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt a kedves Pozsony,
Hol királyokat koronáztak egykor,
S a legnagyobb magyar hirdette hévvel,
Nem volt, de lesz még egyszer Magyarország!
És nem lehet feledni, nem, soha,

Hogy a mienk volt legszebb koszorúja
Európának, a Kárpátok éke,
És mienk volt a legszebb kék szalag,
Az Adriának gyöngyös pártadísze!
És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt Nagybánya, ahol
Ferenczy festett, mestereknek álma
Narfényes műveken föltündökölt,
S egész világra árasztott derűt.
És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy Váradon egy Ady énekelt,
És holnapot hirdettek magyarok.
És nem lehet feledni, nem, soha
A bölcsőket és sírokat nekünk,
Magyar bölcsőket, magyar sírokat,
Dicsőség és gyász örök fészkeit.
Mert ki feledné, hogy Verecke útján
Jött e hazába a honfoglaló nép,
És ki feledné, hogy erdélyi síkon
Tűnt a dicsőség nem múló egébe

Az ifjú és szabad Petőfi Sándor!
Ő egymaga a diadalmas élet,
Út és igazság csillaga nekünk,
Ha őt fogod követni gyászban, árnyban,
Balsorsban és kétségben, ó, magyar,
A pokol kapuin is győzni fogsz,
S a földön föltalálod már a mennyet!
S tudnád feledni a szelíd Szalontát, hol
Arany Jánost ringatá a dajka
Mernéd feledni a kincses Kolozsvárt,
Hol Corvin Mátyást ringatá a bölcső,
Bírnád feledni Kassa szent halottját
S lehet feledni az aradi őskert
Tizenhárom magasztos álmodóját,
Kik mind, mind várnak egy föltámadásra.

Trianon gyászos napján, magyarok,
Testvéreim, ti szerencsétlen, átkos,
Rossz csillagok alatt virrasztva járók,
Ó, nézzetek egymás szemébe nyíltan
S őszintén, s a nagy, nagy sír fölött
Ma fogjatok kezet, s esküdjetek
Némán, csupán a szív veréseivel
S a jövődő hitével egy nagy esküt,
Mely az örök életre kötelez,
A munkát és a küzdelmet hirdeti,
És elvisz a boldog föltámadásra.

Nem kell beszélni róla sohasem
De mindig, mindig gondoljunk reá!